

Arrest

nr. 260 831 van 16 september 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HALLI
Terninckstraat 13, bus C.1
2000 Antwerpen**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (alias X), die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 13 september 2021 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 september 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied, werd in 2009 gemachtigd tot een onbeperkt verblijf (B-kaart) en werd op 23 maart 2012 ambtshalve afgevoerd.

1.2. Verzoeker liep verschillende correctionele veroordelingen op in België.

1.3. Op 20 juli 2016 nam de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een ministerieel besluit tot terugwijzing ten aanzien van verzoeker. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 13 december 2016 (RvV 13 december 2016, nr. 179 339).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 24 augustus 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ten aanzien van de verzoekende partij.

1.5. Op 18 mei 2017 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ten aanzien van de verzoekende partij.

1.6. Verzoeker werd op 3 juli 2017 gerepatrieerd naar Belgrado (Servië).

1.7. Verzoeker verzocht tweemaal om opheffing of opschorting van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 20 juli 2016. Op 6 juli en 31 augustus 2018 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beslissingen houdende weigering van tot opheffing of opschorting van het ministerieel besluit tot terugwijzing. De Raad vernietigde deze beslissingen in zijn arresten van 12 maart 2020 (RvV 12 maart 2020, nrs. 233 932 en 233 933)

1.8. Verzoeker verklaarde op 18 november 2019 wederom op het Belgische grondgebied te zijn toegekomen.

1.9. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 22 januari 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 3 februari 2020 (RvV 3 februari 2020, nr. nr. 232 144).

1.10. Verzoeker werd op 14 februari 2020 naar Servië gerepatrieerd.

1.11. Verzoeker kwam op 28 augustus 2021 wederom toe op het Belgische grondgebied.

1.12. Op 8 september 2021 werd verzoeker geïnterpelleerd door de politie te Antwerpen.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 8 september 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 08/09/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: A.(...)

voornaam: M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op 20.12.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 15 maanden gevangenisstraf uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Betrokkene werd vervolgens op 8.08.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenis (met uitstel 5 jaar uitgezonderd VH) uit hoofde van afpersing, poging tot misdaad, bedreiging mondeling of schriftelijk, slagen en verwondingen. Op 21.10.2015 werd betrokkene nogmaals veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen, dit keer tot 1 jaar gevangenis wegens slagen en verwondingen, beschadiging en vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen, slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een Ministerieel Besluit van terugwijzing van 20.07.2016, betekend op 1.08.2016, waarbij betrokkene de toegang tot het Rijk verboden wordt voor een periode van tien jaar, wegens ernstige schending van de openbare orde. Dit Ministerieel Besluit van terugwijzing werd niet opgeschort noch opgeheven.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 14/08/2014. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart dat hij een vrouw en drie kinderen in België heeft. Het feit dat betrokkenes partner D.(...) B.(...) (°(...)) en kinderen A.(...) N.(...) (°(...)), A.(...) V.(...) (°(...)) en A.(...) V.(...) (°(...)) de Belgische nationaliteit hebben en in België wonen, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Bovendien werd betrokkene veroordeeld voor intrafamiliaal geweld jegens zijn partner en kinderen. Feiten van brutaal gezinsgeweld zijn maatschappelijk onaanvaardbaar en betekenen een ernstige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het feit dat betrokkene Belgische familieleden zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Door een repatriëring zal betrokkene gescheiden worden van zijn partner en kinderen, die in België wonen. Betrokkenes partner en kinderen kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Servië en vanuit België contact houden met moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Servië vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Betrokkene verklaart twee neven te hebben in België. Het gezinsleven wordt enkel aannemelijk gemaakt indien banden van afhankelijk voor handen zijn.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht dd 08/09/2021 dat hij geen medische problemen heeft. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 14/08/2014. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een Ministerieel Besluit van terugwijzing van 20.07.2016, betekend op 1.08.2016, waarbij betrokkene de toegang tot het Rijk verboden wordt voor een periode van tien jaar, wegens ernstige schending van de openbare orde. Dit Ministerieel Besluit van terugwijzing werd niet opgeschort noch opgeheven.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde. Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op 20.12.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 15 maanden gevangenisstraf uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Betrokkene werd vervolgens op 8.08.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenis (met uitstel 5 jaar uitgezonderd VH) uit hoofde van afpersing, poging tot misdaad, bedreiging mondeling of schriftelijk, slagen en verwondingen. Op 21.10.2015 werd betrokkene nogmaals veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen, dit keer tot 1 jaar gevangenis wegens slagen en verwondingen, beschadiging en vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen, slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 14/08/2014. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een Ministerieel Besluit van terugwijzing van 20.07.2016, betekend op 1.08.2016, waarbij betrokkene de toegang tot het Rijk verboden wordt voor een periode van tien jaar, wegens ernstige schending van de openbare orde. Dit Ministerieel Besluit van terugwijzing werd niet opgeschort noch opgeheven.

De onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde:

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op 20.12.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 15 maanden gevangenisstraf uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Betrokkene werd vervolgens op 8.08.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenis (met uitstel 5 jaar uitgezonderd VH) uit hoofde van afpersing, poging tot misdaad, bedreiging mondeling of schriftelijk, slagen en verwondingen. Op 21.10.2015 werd betrokkene nogmaals veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen, dit keer tot 1 jaar gevangenis wegens slagen en verwondingen, beschadiging en vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen, slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat dat hij naar België gekomen is voor zijn kinderen die in België wonen. Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn thuisland omdat zijn kinderen hier in België verblijven. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Servië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 14/08/2014. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een Ministerieel Besluit van terugwijzing van 20.07.2016, betekend op 1.08.2016, waarbij betrokkene de toegang tot het Rijk verboden wordt voor een periode van tien jaar, wegens ernstige schending van de openbare orde. Dit Ministerieel Besluit van terugwijzing werd niet opgeschort noch opgeheven.

De onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde:

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde.

Betrokkene werd op 20.12.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 15 maanden gevangenisstraf uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Betrokkene werd vervolgens op 8.08.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenis (met uitstel 5 jaar uitgezonderd VH) uit hoofde van afpersing, poging tot misdaad, bedreiging mondeling of schriftelijk, slagen en verwondingen. Op 21.10.2015 werd betrokkene nogmaals veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen, dit keer tot 1 jaar gevangenis wegens slagen en verwondingen, beschadiging en vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen, slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Servië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, J. M.(...), Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, A.(...), M.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid:

*J. M.(...), Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (3)
Brussel, 08.09.2021”*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Verzoeker is van zijn vrijheid beroofd met het oog op verwijdering (stuk 1).

Hij maakt aldus voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Bijgevolg staat het dus vast dat het indienen van een gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Verzoeker vordert de schorsing van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aangezien hij momenteel van zijn vrijheid beroofd is en opgesloten zit teneinde naar zijn land van herkomst te worden teruggestuurd.

Het indienen van een verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid is voor verzoeker het enige middel om tegen de bestreden beslissing een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen uitoefenen.

Dat de bestreden beslissing aan verzoeker het bevel geeft het land te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dat verzoeker aldus nodeloos van zijn vrijheid werd beroofd en er zich een uiterst onrechtvaardige situatie voordoet die uiterst dringend dient rechtgezet te worden.

De uitvoering van de bestreden beslissing dient dan ook bij uiterste hoogdringendheid geschorst te worden.

Immers, door de omzetting van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, (hierna ‘Terugkeerrichtlijn’), vormt de uitvoering van de uitwijzingsbeslissing niet langer een mogelijkheid maar is ze een verplichting geworden.

Aan de voorwaarde van het uiterst dringend karakter is bijgevolg voldaan.”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 8 september 2021 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het centrum voor illegalen te Merksplas. Omwille van de vasthouding en de overbrenging met het oog op zijn terugleiding naar de grens, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“1.-

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 luidt als volgt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten gronde liggen. Zij moet afdoende zijn."

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

Verwerende partij stelt ten onrechte in de motieven van de bestreden beslissing dat het verblijf van verzoeker in het Rijk ongewenst is omwille van redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene.

In casu blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet waarom het weerhouden persoonlijk gedrag van verzoeker actueel een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en derhalve ongewenst is.

2.-

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht.

3.-

Het HvJ-EU stelt bovendien dat "lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften". Het Hof nuanceert dit echter meteen door te stellen dat het begrip "openbare orde" restrictief moet worden opgevat indien dit wordt gehanteerd om af te wijken van de verplichting de grondrechten van derdelanders te respecteren (zie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749 en Z. ZH, C-554/13, EU:c:2015:377)

Naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, is een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, vereist (zie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749 en Byankov, C-249/11 EU:C:2012:608). Daarnaast primeren beginselen als non-refoulement, het recht op gezinsleven, het hoger belang van het kind of het bijzonder statuut op de Vreemdelingenwet en kunnen deze de uitwijzing voorkomen.

Meer bepaald moet volgens het Hof van Justitie het begrip "openbare orde" beperkt worden tot zaken als bescherming tegen werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving, onderworpen in verband met de menselijke waardigheid, de bescherming van minderjarigen en kwetsbare volwassenen, dierenwelzijn en openbare veiligheidsvraagstukken in verband met de staatsveiligheid.

Het louter vaststellen van strafrechtelijke veroordelingen volstaat op zich niet om verzoeker aan te houden m.o.o. een repatriëring. De bestreden beslissing dient in principe gebaseerd te zijn op het persoonlijk gedrag van verzoeker en vergt een individueel onderzoek naar een actuele bedreiging.

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde, dient verwerende partij rekening te houden met de aard en ernst van de feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade.

Dat verzoeker in het verleden fouten heeft gemaakt waardoor zijn persoonlijk gedrag de openbare orde toen heeft geschaad, betreurt hij enigszins. Doch wenst verzoeker op te merken dat hij hiervoor zijn strafrechtelijke verantwoordelijk heeft genomen en zijn straf destijds volledig heeft ondergaan.

4.-

Verwerende partij betwist toont in de bestreden beslissing geenszins aan dat verzoeker derhalve een actueel en werkelijke bedreiging vormt voor de openbare orde en de Belgische samenleving.

Dat de strafrechtelijke veroordelingen waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing dateren van meer dan 6 jaar geleden.

Het gegeven dat verzoeker inderdaad geen gevolg heeft gegeven aan het Ministerieel besluit tot terugwijzing kan inderdaad een element vormen, doch kan dit niet het determinerend element zijn.

Verzoeker was reeds in 2009 in het bezit gesteld van een verblijfsrecht, doch werd deze in 2021 ingetrokken.

5.-

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het zogenaamd gewelddadig karakter van verzoeker en dat diens gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Echter vergeet verwerende partij klaarblijkelijk dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging moet vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. De In casu, gaat verwerende partij volledig voorbij aan het feit dat de bedreiging voor de openbare orde niet alleen ernstig en werkelijk, maar ook actueel dient te zijn.

Volgens het Hof van Justitie houdt de actualiteit van de bedreiging in dat de vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. Het is de taak van verwerende partij om telkens te beoordelen of het gedrag van een vreemdeling een gevaar vormt voor nieuwe verstoringen van de openbare orde.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij absoluut in gebreke is gebleven aan te tonen dat het gedrag van verzoeker een actueel gevaar vormt voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid, zelfs integendeel.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verzoeker in de toekomst een crimineel gedrag zal voortzetten, volhouden of herhalen, zelfs integendeel.

Het staat vast dat de dienst Vreemdelingenzaken in casu de ernst van de door de verzoeker gepleegd feiten kennelijk niet heeft onderzocht of grondig heeft onderzocht en derhalve geen rekening heeft willen houden met de context van de veroordeling om zodoende het concreet geval juist te kunnen interpreteren.

Dat zij niet uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens en deze ook niet correct beoordeeld heeft.

Dat de laatste veroordeling door de correctionele rechtbank dateert van 21.10.2015.

6.-

Verzoeker beseft wel degelijk dat zijn gedrag en feiten die hij in het verleden gesteld heeft onaanvaardbaar zijn. Hij lijkt in die periode in een antisociale context te begeven en binnen deze context te zijn overgegaan tot strafbare feiten.

Verzoeker heeft uiteraard schuldbesef en heeft ondertussen zijn leven over een andere boeg gegooid. Zijn relatie met zijn huidige Belgische echtgenote, motiveerde hem dan ook om het juiste pad te blijven volgen. Doch hij erkent dat hij in het verleden grote fouten heeft begaan. Hij heeft hiervan diepe spijt en wil zijn oprechte verontschuldigen hiervoor aanbieden. Doch hij is sinds een aantal jaren wel degelijk tot de jaren van verstand gekomen.

Hoewel zijn gedrag laakbaar was, kan verzoeker louter omwille van deze reden niet, en al zeker op heden niet, worden beschouwd als een ernstige bedreiging voor de openbare orde. Verzoeker had immers geenszins de intentie de openbare belangen of de nationale veiligheid te schaden en kan omwille hiervan dan ook niet beschouwd worden als staatgevaarlijk.

Dat verzoeker ook niet betwist dat hij in het verleden voor een intrafamiliaal feit strafrechtelijke gevolgen heeft gekend. Ondanks de hereniging tussen verzoeker en diens echtgenote. Verwerende partij gaat volledig voorbij aan deze verzoening die tussen partijen is tot stand gekomen en derhalve tot op heden een gelukkig gezin zijn.

Verzoeker heeft steeds feitelijk samengewoond met zijn echtgenote, hetgeen overigens blijkt uit de geboorte van zijn de gemeenschappelijke Belgische kinderen.

Inmiddels is verzoeker vader van drie kinderen.

7.-

Dat uit de bestreden beslissing ook niet blijkt waarom verzoeker nog steeds een actueel gevaar, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en veiligheid, nu hij sedert 2015 geen veroordelingen heeft.

Dat uit de bestreden beslissing ook niet blijkt, waarom het persoonlijk belang van betrokkene ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat er na het incident partijen een gelukkig huwelijk kennen en derhalve zich in de relatie geen problemen meer hebben voorgedaan.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor een bevel om het grondgebied te verlaten met onmiddellijke vasthouding.

Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter

bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat het gedrag van verzoeker een actueel gevaar vormt voor de samenleving en de openbare orde. De motieven van verwerende partij m.b.t. het gedrag van verzoeker zijn in geen geval daadkrachtig en dragen de bestreden beslissing niet, nu zij slechts van oordeel is dat het persoonlijk gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde zonder daadwerkelijk aan te tonen dat de bedreiging actueel is.

De loutere opname van de bewoordingen "het persoonlijk gedrag van verzoeker" in de bestreden beslissing is onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoeker een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Verwerende partij laat na te specificeren waarom persoonlijke gedragingen een actuele bedreiging vormen.

Bovendien heeft hij na de door verwerende partij opgeworpen veroordelingen geen enkel strafbaar feit meer gepleegd en bewandelt hij het rechte pad. Men kan hier terecht de vraag stellen of verzoeker een acuut en actueel gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid?

Bijgevolg is de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel is derhalve ernstig en gegrond."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in combinatie met het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"8-

Artikel 8 EVRM:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

De rechten op gezinsleven en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel.

Verwerende partij stelt pro forma het volgende:

"Het feit dat betrokkene Belgische familieleden zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8 § 1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8 § 2 van het EVRM."

Het is frappant dat verwerende partij dit stelt terwijl er geenszins een degelijk individueel onderzoek werd verricht en geenszins werd aangetoond dat het gedrag van verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Dat verwerende partij simpelweg stelt dat het feit dat verzoeker Belgische familieleden zou hebben in het Rijk niet kan worden weerhouden in het kader van artikel 8 § 1 EVRM, is dan ook zeer kort door de bocht!

Het klopt uiteraard dat het artikel 8 EVRM geen absoluut recht is, dat aan een aantal beperkingen kan worden onderworpen zoals bepaald in het lid 2 van dezelfde bepaling. Verwerende partij is in gebreke een analyse te maken in de bestreden beslissing van het tweede lid van het artikel 8 EVRM en beperkt zich enkel tot de verwijzing naar de inbreuken waarvoor verzoeker in het verleden werd veroordeeld, doch laat verwerende partij de proportionaliteitstoets achterwege.

Verweerder laat dus volstrekt na om te evalueren of zijn beslissing ook evenredig is in het licht van de openbare orde problematiek die verweerder inroept.

Verzoeker wijst op de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij de criteria worden uiteengezet om deze evenredigheidstoets te maken.

Deze rechtspraak werd ontwikkeld in het arrest Boulif / Zwitserland (54273/00 van 02.08.2001), en kwam in eerste instantie tot acht criteria, die later in het arrest Uner / Nederland (46410/99 van 18.10.2006, arrest Grote Kamer) nog met twee bijkomende criteria werd uitgebreid:

- 1. De aard en ernst van het misdrijf*
- 2. De duur van het verblijf van de klager in het gastland*
- 3. De tijd die is verstreken sinds het misdrijf is begaan en het gedrag van de klager gedurende die periode*
- 4. De nationaliteiten van de betrokken personen*
- 5. De familie situatie van de klager*

6. Of de partner wist van het misdrijf toen hij of zij de relatie begon met de klager
7. Of er kinderen zijn, en wat hun leeftijd is
8. De ernst van de moeilijkheden die de partner zal ondervinden in het land waarheen de klager zal worden uitgewezen.

9. het belang en het welzijn van de kinderen, namelijk de ernst van de moeilijkheden voor de kinderen in het land waarheen de klager zal worden uitgewezen

10. de sterkte van de sociale, culturele en gezinsbanden met het gastland en het land van herkomst
Deze criteria werden nog bevestigd in het arrest NDIDI/ Verenigd Koninkrijk van 17.09.2017 (n° 41215/14).
De voormelde criteria komen echter bij de bespreking van het artikel 8 EVRM in de bestreden beslissing geenszins aan bod. In casu zijn de criteria dus onbesproken.

Zelfs indien uit de rechtspraak van het EHRM steevast blijkt dat er een grote appreciatiemarge bestaat voor de lidstaten in de evaluatie van deze criteria, moeten de lidstaten deze afweging natuurlijk wel maken, en zorgt het uitblijven van enige belangenafweging in casu voor een schending van het artikel 8, lid 2 EVRM in samenhang met de motiveringsplicht. Verzoeker moet immers wel kunnen begrijpen waarom de afweging eventueel negatief uitvalt.

Het 'belang van het kinderen' is doorslaggevend (arrest Butt tegen Noorwegen).

Het artikel 74/13 Vreemdelingenwet luidt immers:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land

Aangezien verzoeker drie minderjarige kinderen heeft, kan bij uitsluiting enkel worden geconcludeerd dat verweerder meende te moeten rekening houden met verzoekers gezins- en familieleven.

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker gescheiden zal worden van zijn Belgische echtgenote en drie Belgische kinderen indien hij wordt gepatriëerd.

Evenmin betwist verwerende partij dat de gezinscel zal worden verbroken, te meer zij stelt dat verzoeker contacten kan houden met zijn gezin via moderne communicatiemiddelen.

Verwerende partij gaat echter voorbij aan het gegeven dat de drie Belgische kinderen afhankelijk zijn van verzoeker.

Dat verzoeker zijn verblijf wenst te regulariseren door een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen in functie van zijn Belgische kinderen.

Dat verzoeker zich niet van de indruk wenst te doen dat verwerende partij geen rekening heeft willen houden met het belang van de drie Belgische minderjarige kinderen.

9.-

Verwerende partij betwist op geen enkele wijze dat verzoeker vader is van drie minderjarige Belgische kinderen. Evenmin betwist verwerende partij dat verzoeker nog steeds een duurzame relatie heeft met zijn huidige Belgische echtgenote, moeder van zijn kinderen.

Verwerende partij maakt ook in die zin geen enkele concrete afweging in zijn bestreden beslissing en toont niet aan waarom het recht op gezinsleven dient af te wijken van het openbaar belang, nu verwerende partij nalaat aan te tonen dat verzoeker een actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Verwerende partij houdt bovendien absoluut geen rekening met het hoger belang van de drie minderjarige kinderen van verzoeker.

Bovendien is verzoeker als vader feitelijk betrokken bij de opvoeding van zijn kinderen en staat hij tevens in voor hun levensonderhoud.

De veronderstelling van verwerende partij dat op dit punt aan het gezinsleven door het gebruik van moderne communicatiemiddelen en bezoeken kan tegemoetkomen slaagt kant noch wal.

Dat het EHRM groot gewicht toekent aan het belang van het kind om in aanwezigheid van beide ouders op te groeien terwijl verhuis, vakantiebezoeken en/of moderne communicatiemiddelen niet als alternatief daarvoor kunnen worden gezien.

Gelet hierop en op de omstandigheden die zijn aangevoerd ten aanzien van de kinderen van verzoeker, staat het ontegensprekelijk vast dat verwerende partij onvoldoende heeft gemotiveerd waarom hij zwaarder gewicht heeft toegekend aan de strafrechtelijke veroordelingen, welke overigens niet meer actueel zijn.

Verwerende partij gaat zeer kort door de bocht wanneer zij stelt dat de partner en kinderen verzoeker regelmatig kunnen gaan bezoeken in Servië en vanuit België contact houden met moderne communicatiemiddelen. Deze motieven zijn dan ook absoluut niet ernstig.

Dat verwerende partij door dergelijke stelling te nemen, de rechten van de Belgische echtgenote, alsook die van de drie Belgische minderjarige kinderen, manifest worden geschonden.

10.-

Dat de terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst een manifeste schending uitmaakt van het artikel 8 EVRM, daar de verderzetting van het gezinsleven onmogelijk is.

Het feit dat de bestreden beslissing impliceert dat deze verregaande gevolgen heeft voor het gezin in België én dat de gezinskern hiermede zal aangetast worden.

Het moge duidelijk zijn dat de terugdrijving naar het land van herkomst, zijnde Servië, manifeste gevolgen heeft voor het Belgisch gezin en verregaande gevolgen zal hebben ten aanzien hen , alsook ten aanzien van verzoeker.

De verwerende partij geeft blijk niet bezorgd te zijn geweest om een rechtvaardig evenwicht te handhaven tussen het beoogde doel en de ernst van de ingreep in het privéleven. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het geheel van bijzonderheden eigen aan de zaak en hun belang in het kader van artikel 8 EVRM in overweging heeft genomen.

Het kwam verwerende partij toe om op zijn minst een nauwkeurig onderzoek van de situatie en een belangenafweging te doen. Dit onderzoek moet blijken uit de motivatie van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing bevat geen enkele specifieke motivering in dat opzicht en de Raad is dus niet in staat om zijn wettigheidstoets uit te voeren wat dit aspect betreft zodanig dat het middel gegrond is op dit punt. Dat in casu verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt.

" ... Het evenredigheidsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel ... " (MAST, A., e.a., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, 1999, 54).

De motivering van de bestreden beslissing is niet evenredig met de genomen beslissing, juridisch onaanvaardbaar en houdt geen rekening met de relevante feiten.

Om deze reden kan besloten worden dat verwerende partij het bevel op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft uitgebracht!

Het recht op gezinsleven en het hoger belang van de kinderen zijn door de bestreden beslissing manifest geschonden.

Het middel is ontvankelijk en gegrond."

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

"11.-

Verder wordt aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van een termijn tot vrijwillig vertrek.

Verwerende partij steunt haar beslissing op het artikel 74/14 VW: reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: artikel 74/14 §3, 1° er bestaat een risico op onderduiken en artikel 74/14 § 3, 3° de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde..

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Artikel 74/14 §3 Vw. luidt als volgt:

"(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]2, of;

4° [...]

5° [het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;]3

6° [het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.]3

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.]1

(...) eigen onderlijning

In casu werd onterecht het bevel gegeven met afwezigheid van enige termijn tot vrijwillig vertrek en werd onterecht geoordeeld dat er in hoofde van verzoeker een risico zou bestaan op onderduiken, alsook dat verzoeker een bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

Verwerende partij leidt het risico op onderduiken af van de volgende feitelijke elementen:

5° Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 14/08/2014. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een Ministerieel Besluit van terugwijzing van 20.07.2016, betekend op 01.08.2016, waarbij betrokkene de toegang tot het Rijk verboden wordt voor een periode van

tien jaar, wegens ernstige schending van de openbare orde. Dit Ministerieel Besluit van terugwijzing werd niet opgeschort noch opgeheven.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten op inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op 20.12.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 15 maanden gevangenisstraf uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Betrokkene werd vervolgens op 08.08.2021 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenis (met uitstel 5 jaar uitgezonderd VH) uit hoofde van afpersing, poging tot misdaad, bedreiging mondeling of schriftelijk, slagen en verwondingen. Op 21.10.2015 werd betrokkene nogmaals veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen, dit keer tot 1 jaar gevangenis wegens slagen en verwondingen, beschadiging en vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen, slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De motivering in de bestreden beslissing is alles behalve ernstig. Te meer verwerende partij in geen geval een individueel onderzoek heeft verricht en nagelaten heeft na te gaan of verzoeker een actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde. De veroordelingen waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden daten van meer dan 6 jaar geleden en zijn alles behalve actueel.

Zo verwijst verwerende partij in haar motieven naar het risico op onderduiken omdat verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan het Ministerieel Besluit dd. 20.07.2016, quod non. Verzoeker heeft het Rijk effectief verlaten en heeft voor een lange periode in Servië verbleven, gescheiden van zijn gezin. Gezien het Belgisch gezin van verzoeker hieronder leed en verzoeker enorm hard miste, is verzoeker op datum van 28.08.2021 het Rijk opnieuw binnengekomen. Het moge duidelijk zijn dat verwerende partij met dit gegeven totaal geen rekening heeft gehouden.

Artikel 74/14 § 3 creëert geen verplichting om geen termijn te verlenen, maar een mogelijkheid. Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval. De motivering van verwerende partij is geenszins afdoende en is niet correct. Verzoeker kan niet genoeg benadrukken dat hij sinds jaren de correcte weg behandelt en geenszins een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Verwerende partij baseert zich op veroordelingen van meer dan 6 jaar geleden en toont geenszins het actueel gevaar aan voor de openbare orde. De motieven falen ook op zich.

Verzoeker toont echter aan dat hij sinds kort het Rijk is binnengekomen omwille van zijn Belgisch gezin m.o.o. de hereniging met het gezin. De bedoeling van verzoeker is om op korte termijn een procedure aanvraag tot gezinshereniging op te starten i.f.v. Belgische gezinsleden. Het enig oogmerk van verzoeker is opnieuw legaal verblijven in het Rijk en zijn gezin te vervoegen.

Waar verwerende partij het haalt om te stellen dat er een risico zou bestaan op onderduiken is voor verzoeker een compleet raadsel. Nochtans heeft verzoeker nooit pogingen ondernomen om onder te duiken.

Artikel 74/14 Vw. werd dan ook manifest geschonden door verwerende partij. Het middel is dan ook gegrond."

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van zijn paspoort (Verzoekschrift, bijlage 3).

3.3.2. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke

bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225 875).

3.3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.7. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 3°, 11° en 12°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslagen. Deze specifieke wetsbepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in (...) 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

(...)”

3.3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verschillende correctionele veroordelingen opliep en dat jegens hem op 20 juli 2016 een ministerieel besluit tot terugwijzing werd uitgevaardigd waardoor hem de toegang tot het grondgebied voor een duur van 10 jaar wordt verboden. Verzoeker werd zowel in 2017 als in 2020 gerepatrieerd en kwam ondanks de uitzettingsmaatregel op 28 augustus 2021 wederom toe op het Belgisch grondgebied.

3.3.9. Verzoeker brengt in zijn middel niets in tegen de pertinente overweging van de gemachtigde van de minister dat hij het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing van 20 juli 2016 waarbij het hem gedurende 10 jaar verboden wordt om op het Belgische grondgebied terug te keren (zie punt 1.3). Deze vaststelling verplicht de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel om aan verzoeker in toepassing van het hierboven weergegeven artikel 7, eerste lid, 11° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

3.3.10. De Raad stipt aan dat het motief dat gestoeld is op de terugwijzingsmaatregel (artikel 7, eerste lid, 11° van de vreemdelingenwet - in weerwil van verzoekers beweringen in zijn eerste middel -) wel degelijk een determinerend motief betreft in die zin dat het volstaat om de bestreden beslissing in feite en in rechte op afdoende wijze te schragen. Bijgevolg kan de kritiek van verzoeker op het openbare orde-motief van de bestreden beslissing onmogelijk tot de nietigverklaring van het bestreden bevel aanleiding geven (cf. RvS 20 november 2020, nr. 248.981).

Terloops wijst de Raad erop dat verzoeker evenmin iets inbrengt tegen de overweging dat hij een inreisverbod van 8 jaar kreeg opgelegd. Uit de beschikbare gegevens blijkt evenwel dat dit inreisverbod naderhand werd ingetrokken, zodat dit motief feitelijke grondslag mist.

3.3.11. In het eerste middel van zijn verzoekschrift spitst verzoeker zich inderdaad volledig toe op de beoordeling van het risico voor de openbare orde dat van hem zou uitgaan in het licht van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, hoewel deze argumenten de wettigheid van het terugkeerbesluit niet kunnen aantasten.

Verzoeker stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende aannemelijk maakt dat hij een actuele en werkelijke bedreiging uitmaakt voor de openbare orde en de Belgische samenleving. Zo betoogt verzoeker dat zijn laatste veroordeling dateert van 2015 en hij sedertdien het rechte pad

bewandelt. Daargelaten de vraag of het standpunt van verzoeker van aard is om afbreuk te doen aan de argumenten van de gemachtigde van de staatssecretaris dat uit *“de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Bovendien werd betrokkene veroordeeld voor intrafamiliaal geweld jegens zijn partner en kinderen. Feiten van brutaal gezinsgeweld zijn maatschappelijk onaanvaardbaar en betekenen een ernstige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers”* en aan de conclusie *“dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*, dient te worden benadrukt dat de kritiek van verzoeker in wezen gericht is tegen een overtollig motief van de beslissing.

Verzoeker kan bijgevolg niet aannemelijk maken dat de beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd of behept zou zijn met een onzorgvuldigheid.

3.3.12. In zijn derde middel gaat verzoeker in op de motieven uit de bestreden beslissing op grond waarvan hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Volgens verzoeker gaat het om een discretionaire bevoegdheid die een specifieke motivering vereist. Verzoeker is van oordeel dat het een compleet raadsel is waar de verwerende partij het haalt om te stellen dat er een risico op onderduiken zou bestaan.

3.3.13. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)”*

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)”

*3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid,
of;*

(...)”

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

3.3.14. Verzoeker betwist in de eerste plaats dat hij een *actuele* bedreiging vormt voor de openbare orde omdat de veroordelingen niet meer actueel zouden zijn en de laatste van 2015 zouden dateren. Verzoeker verliest echter uit het oog dat hij sinds 3 juli 2017 nog nauwelijks in België heeft verbleven zodat uit de afwezigheid van veroordelingen niet kan worden geconcludeerd *“dat hij sinds jaren de correcte weg bewandeld en geenszins een gevaar zou vormen voor de openbare orde”*, zoals hij in zijn middel poneert. Verzoeker toont in elk geval niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door uit het gewelddadige karakter van de feiten waarvoor hij in het verleden werd veroordeeld te concluderen dat hij *“door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*.

Ter terechtzitting hamert de aanwezige raadvrouw nogmaals op het gegeven dat er sedert zijn laatste veroordeling al 6 jaren zijn verstreken. De raadvrouw van de verwerende partij benadrukt het recidivisme van verzoeker, het gewelddadig karakter van de feiten en het gegeven dat hij gedurende de laatste 6 jaar nauwelijks in België heeft verbleven en in de periode tussen 2015 en zijn repatriëring in 2017 in (administratieve) hechtenis heeft doorgebracht, waardoor de afwezigheid van bijkomende veroordelingen geen maatstaf is voor het actuele gevaar voor de openbare orde.

3.3.15. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet). Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van oordeel is dat er onduidelijkheid zou bestaan over dit ‘risico op onderduiken’. Het ‘risico op onderduiken’ wordt immers gedefinieerd in artikel 1, §1, 11° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder :

(...)”

11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.

(...)"

In artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet worden de criteria opgesomd op grond waarvan een risico op onderduiken kan worden vastgesteld:

"§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

(...)

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

(...)"

3.3.16. Verzoeker stelt in zijn middel dat hij wel degelijk gevolg zou hebben gegeven aan het ministerieel besluit tot terugwijzing van 20 juli 2016. De Raad stipt aan dat verzoeker zowel op 3 juli 2017 als op 14 februari 2020 gedwongen werd teruggeleid naar Belgrado, maar dat hij, ondanks het tien jaar geldende verbod om op het Belgische grondgebied terug te keren, zowel op 18 november 2019 als op 28 augustus 2021 naar België terugkeerde. Verzoeker gaat er kennelijk aan voorbij dat het ministerieel besluit van terugwijzing van 20 juli 2016 hem niet enkel gelastte "het grondgebied van het Rijk te verlaten", maar tevens het verbod inhield "er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980". Door op 28 augustus 2021 het Rijk opnieuw binnen te komen zonder hiervoor over een bijzondere toelating te beschikken, maakt verzoeker zich schuldig aan banbreuk. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende overwogen: "Betrokkene maakt het voorwerp uit van een Ministerieel Besluit van terugwijzing van 20.07.2016, betekend op 1.08.2016, waarbij betrokkene de toegang tot het Rijk verboden wordt voor een periode van tien jaar, wegens ernstige schending van de openbare orde. Dit Ministerieel Besluit van terugwijzing werd niet opgeschort noch opgeheven."

Gelet op wat voorafgaat slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de minister geen rechtsgeldige toepassing zou hebben gemaakt van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet of van het criterium uit artikel 1, §2, 5° van de vreemdelingenwet om een 'risico op onderduiken' vast te stellen.

3.3.17. Het door verzoeker in zijn tweede middel geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

3.3.18. Het wordt niet betwist dat de partner van verzoeker en zijn drie minderjarige kinderen, die overigens de Belgische nationaliteit hebben, in België wonen. Bijgevolg kan het bestaan van een gezinsleven in België worden verondersteld, hoewel verzoeker gedurende lange tijd niet samenwoonde met zijn overige gezinsleden en er sprake is van intra-familiaal geweld ten aanzien van de Belgische gezinsleden, waardoor het beschermenswaardig karakter van dit gezinsleven enigszins op de helling komt te staan. Uit de beschikbare gegevens

3.3.19. Los van de vraag of het *in casu* om een beschermenswaardig gezinsleven gaat, dringt zich de vaststelling op dat het hier gaat om een eerste toelating en niet om de beëindiging van een voortgezet verblijf. Verzoeker werd blijkens het administratief dossier reeds op 23 maart 2012 ambtshalve afgevoerd. Bijgevolg dient, in tegenstelling tot de beweringen van verzoeker in zijn middel, geen onderzoek te worden gevoerd naar de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Er moet wel worden onderzocht of er een positieve verplichting zou bestaan voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.

3.3.20. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende overwogen:

“Betrokkene verklaart dat hij een vrouw en drie kinderen in België heeft. Het feit dat betrokkene partner D.(...) B.(...) (°(...)) en kinderen A.(...) N.(...) (°(...)), A.(...) V.(...) (°(...)) en A.(...) V.(...) (°(...)) de Belgische nationaliteit hebben en in België wonen, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Bovendien werd betrokkene veroordeeld voor intrafamiliaal geweld jegens zijn partner en kinderen. Feiten van brutaal gezinsgeweld zijn maatschappelijk onaanvaardbaar en betekenen een ernstige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het feit dat betrokkene Belgische familieleden zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Door een repatriëring zal betrokkene gescheiden worden van zijn partner en kinderen, die in België wonen. Betrokkene partner en kinderen kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Servië en vanuit België contact houden met moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Servië vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Betrokkene verklaart twee neven te hebben in België. Het gezinsleven wordt enkel aannemelijk gemaakt indien banden van afhankelijk voor handen zijn.”

Verzoeker toont niet aan dat zijn wens om zijn situatie alhier te regulariseren door een aanvraag gezinshereniging in te dienen; bij het bestuur de positieve verplichting teweegbrengt om abstractie te maken van het geldende ministerieel besluit tot uitzetting en van de bedreiging voor de openbare orde die van hem uitgaat. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers dat artikel 8 van het EVRM geenszins de algemene verplichting inhoudt voor de staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, §39). De aanwezige raadvrouw van verzoeker geeft ter terechtzitting aan dat verzoeker in tussentijd in Servië gehuwd is met zijn partner en dat zij nog steeds een gezinsleven onderhouden. De aanwezige raadvrouw van de verwerende partij grijpt dit aan om erop te wijzen dat de Belgische gezinsleden verzoeker blijkbaar kunnen bezoeken in Servië, zoals ook blijkt uit de vernietigingsarresten van de Raad naar aanleiding van de verzoeken tot opheffing of opschorting van het ministerieel besluit tot uitzetting. Bijgevolg hoeft de bestreden beslissing geen definitieve breuk van de gezinsrelaties met zich te brengen zoals verzoeker in zijn tweede middel wil laten geloven. De raadvrouw van verzoeker beweert dat de minderjarige kinderen afhankelijk zouden zijn van verzoeker en hij feitelijk betrokken is bij hun opvoeding, maar dit wordt niet concreet gestaafd en zelfs tegengesproken door de stukken van het administratief dossier (inlichtingenfiche LP Antwerpen 13 april 2016: de partner van verzoekster verklaarde geen man/vrouw-relatie meer te hebben, dat zij zijn verblijfplaats niet kende en dat hij niets betaalde voor haar en/of de kinderen). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het hoger belang van de kinderen enkel gediend zou kunnen worden door het gedogen van verzoeker op Belgisch grondgebied. De gemachtigde van de staatssecretaris kon wel degelijk

vaststellen dat er geen onoverkomelijke hinderpalen waren om het gezinsleven verder te zetten door *“betrokkene regelmatig (te) (...) bezoeken in Servië en vanuit België contact (te) houden met moderne communicatiemiddelen”*. Verzoeker dient het resultaat van zijn verzoeken tot opheffing of opschorting van het ministerieel besluit tot uitzetting, waarvan de huidige stand van zaken na de vernietigingsarresten onduidelijk is, af te wachten en desgevallend een gezinsherenigingsvisum aan te vragen vanuit zijn land van herkomst indien hij zijn recht op gezinsleven in België op gewettigde wijze erkend wenst te zien.

De gemachtigde van de staatssecretaris kon op goede gronden concluderen dat de familiale en persoonlijke belangen van de betrokkene ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde. Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 5 december 2019, nr. 246.278). Dit wordt *in casu* niet aangetoond.

3.3.21. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, al dan niet in combinatie met het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker heeft evenmin een schending aangetoond van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat het bestuur de feitelijke elementen niet correct zou hebben beoordeeld of op grond van deze gegevens niet in redelijkheid tot een beslissing zou zijn gekomen. Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

De drie aangevoerde middelen zijn ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Overeenkomstig artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet vraagt verzoeker de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Een verwijdering van het grondgebied zou voor verzoeker een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel met zich meebrengen.

“Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief zes rond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste

van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling. ”

(arrest RvV nr. 56.201 dd. 17 februari 2011)

Verzoeker is op datum van 28 augustus 2021 het Rijk binnengekomen teneinde zich te kunnen vervoegen bij zijn Belgisch gezin.

Hij zou zo snel mogelijk een procedure aanvraag tot gezinshereniging opstarten in functie van zijn Belgische familieleden teneinde zijn verblijf te kunnen regulariseren.

Het gezin van verzoeker woont in Antwerpen en verzoeker vormt derhalve samen met het gezin een gezinscel.

Een gedwongen terugkeer naar Servië zonder voorafgaande adequate belangenafweging door DVZ, zal leiden tot schending van art. 8 EVRM en op het ogenblik dat verzoeker het land zal worden uitgezet, is het voor hem onmogelijk om op een legale wijze terug te keren.

Een verwijdering van het grondgebied zou voor verzoeker een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel met zich meebrengen.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Dat de door verwerende partij aangegeven redenen van risico op onderduiken en gevaar voor openbare orde derhalve niet afdoende en disproportioneel zijn om een dergelijke verwijderingsmaatregel te nemen. Op geen enkel ogenblik heeft verwerende partij onderzocht of verzoeker thans een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Voor een verdere uitweiding over de schending van art. 3 EVRM en aldus het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel verwijst verzoekster naar hetgeen hieronder verder wordt uiteengezet.”

3.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.3. Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de aangevoerde schending van zijn recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM. Verzoeker heeft echter niet aangetoond dat zijn gezinsleven zou opwegen tegen het onregelmatig karakter van zijn binnenkomst op het Belgisch grondgebied door toedoen van het ministerieel besluit tot uitzetting en de bedreiging voor de openbare orde die van hem uitgaat. Aangezien de Belgische gezinsleden verzoeker in Servië kunnen bezoeken, zijn er geen onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven elders verder te zetten, waardoor het aangevoerde nadeel niet als moeilijk te herstellen kan worden gekwalificeerd.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

F. TAMBORIJN